

Attest eller ogsaa en bekræftet Afkrift af den. — Seg skal endnu af disse 11 Invalideandragender kun omtale Andragendet fra Sekondlieutenant Wilhelm Fabricius af Bramminge. Seg skal ikke her komme tilbage til et Referat af selve Andragendet, som ærede Medlemmer kunne gjøre sig bekendte med i Betænkningen, men kun bemærke, at naar den paagjældende Mand i 1873 mistede sin Invalidpenſion — han havde nemlig en saadan — var det, fordi han ansaaes for at være en særdeles velstaaende Mand eller i hvert Fald som Eier af en større Landeiendom i meget gode Aar. Det har senere vist sig ikke at være Tilfældet. Manden vidste det vel nok selv, men man kan jo let forstaa, at han ikke i Modſætning til den almindelige Mening, der herstede om dette, var særlig oplagt til at aabenbare sine økonomiske Omstændigheder, og han mistede saaledes sin Pension. Nu vide ærede Medlemmer imidlertid, at ifølge Loven af 20de November 1876 har det ingen Betydning, om den paagjældende Mand er mere eller mindre formuende; naar han er Invalid, faar han alligevel sin Pension. Nu har han søgt om at faae Pensionen tilbage fra den Tid, den ophørte, men det er blevet ham negtet, og han gjør heller ikke Fordring derpaa mere, men han mener, at den tilkommer ham fra den 1ste April 1877, da Loven af 1876 begyndte at virke. Udvalget har ment, at Billigheden taler for, at man tager saa meget Hensyn til hans Andragende, som det er muligt efter hele den økonomiske Stilling, han har nu, og har derfor troet det rigtigt at henviſe dette Andragende til Finantsministeren. — Foruden disse Invalideandragender er der to andre, som jeg kortelig skal berøre. Indstillingen under Nr. 22 angaar et Andragende fra Peder Hansen af Hundsbøl Gaard. Han har været Eier af denne Mølle ved Bamdrup, men Bamdrup Mølle blev uheldig stillet ved Freden, idet en stor Del af dens Opland blev fraffaaren, og der blev da ydet Eieren det Fjendobbelt i Laan af, hvad det aarlige Tab beløb sig til. Han har overtaget Møllen efter Faderens Død i Haab om, at det Skjæl, der blev sat ved den ulykkelige Fredsſlutning, skulde blive hævet, og at vi skulde faae Nordſlesvig tilbage igjen. Det er ikke ſtet, men selv om det ſtete, saa vilde det for hans Bedkommende ingen Betydning have, da der nu er bygget en Mølle tæt paa den anden Side af Grændsen, og Udvalget har derfor fundet, ogsaa i Henhold til en meget varm Anbefaling fra Landsthingmand Termansen, at denne Mølle har fuldt saa meget Krav paa Hjælp som andre Møllere paa Grændsen, som tidligere have faaet det. Vi

have derfor troet det rigtigt at henviſe Andragendet til Finantsministeren og tænkt, at han kunde faae en lignende Hjælp som de Andre, nemlig at han, saalænge han leber, faar Renten af den Kapital, som har været laant i Møllen. Møllen har han maattet ſælge, men Statskassen har intet Tab lidt ved ham, den har faaet sine Penge tilbage. — Indstillingen under Nr. 28 angaar pensioneret Taffeldækker Anders Pederſen. Denne Mand har i en lang Arrække været Taffeldækker hos Arveprindsessen. Han er meget gammel, over 80 Aar, og han siger, at han og hans Hustru have daarligt ved at komme ud af det med en Pension af 666 Kr. om Aaret, hvad der jo er meget rimeligt her i Kjøbenhavn. Udvalget har derfor ment, at særlige Omstændigheder for hans Bedkommende netop kunde være Grund til at forhøje hans Pension noget. — Der er endnu kun tilbage et Andragende fra Enten efter Inspektør J. Schjern, hvilket Andragende foreslaas henviſt til Thingenes Formænd. Udvalget kan jo ikke dømme om, hvorvidt de Gatta, hun anfører, ere rigtige eller ikke, men man har fundet Anledning nok til at foreslaa Andragendet henviſt til Thingenes Formænd, idet man er overbevist om, at denne Ente saa vil blive behandlet paa samme Maade, som hun siger, at man under lignende Forhold har behandlet hendes Mandſ Eftermand.

Thomsen: Naar Mindretallet ikke har kunnet slutte sig til Udvalgets øvrige Medlemmer med Hensyn til at anbefale Andragendet under Nr. 27 fra forhenværende Underkorporal Wilhelm Hansen Stokkemærke henviſt til Finantsministeren, er Marſagen ikke den, at vi ikke ligesaa fuldt som Udvalgets øvrige Medlemmer ønske den Paagjældende tilbød Invalideunderstøttelse, dersom det paa nogen Maade er muligt, men Grunden er den, at vi ikke have kunnet ſe, at en saadan Henviſning vilde være til nogen Nytte. Naar Folkethinget efter Finantsudvalgets Indstilling henviſer et Andragende til en Minister og særlig et Andragende om Invalideunderstøttelse, betyder det efter vor Opfattelse saameget, at Thinget dermed anbefaler, at den paagjældende Sag maa blive behandlet af Administrationen med al den Belvillie og al den Smødefommen, som er mulig indenfor Lovens Grændser, men det kan selvfølgelig ikke betyde at anbefale, at den paagjældende Andragende skulde blive afgjort udenfor Lovens gjældende Bestemmelser. Seg har nu den Opfattelse, at baade den hvitærede Finantsminister og Invalidebestyrrelsen særlig gjenneſ dennes nu-